

Drie verslaggevers
schrijven op deze plek
om de beurt over
ontmoetingen met
mensen in de regio.
Vandaag:

JOHN
GRAAT
j.graat@ed.nl

‘In Plopsaland bleef zelfs een stoel aan mijn kont hangen’

ONDERTUSSEN

Ze was vroeger in Asten al ‘de dikke van Aarts’. De kleindochter van de illustere turfsteker Karel was een mollig meisje. Och, dat zat in de familie. Thuis waren ze goed rooms. Er stond altijd wel iets lekkers op tafel. „Goeie eters waren we. Nu nog. Als ik zomaar aanwaai, zegt ons pap: ‘als ik dat geweten had, had ik een vlaai gebakken’. Hij is 84, maar viert nog altijd carnaval.”

Door het gesmul was Marieke al jong te dik. Ze werd nooit groter dan één meter 61 maar op haar elfde woog ze al tachtig kilo. Sporten zat er thuis niet zo in. „Ik zat een jaar op klassiek ballet. Bij de uitvoering kreeg ik een rol: ik moest boom zijn. En daar stond ik.”

Marieke kan er nu, op haar 47ste, om lachen. Toen niet. Gepest werd ze niet. Ze was juist populair. Met Marieke erbij viel er wat te lachen. „Ik hing de clown uit. Ik voelde me minderwaardig, maar ging overcompenseren. Ik was de dikke van Aarts, dat was mijn zelfbeeld. Maar ik durfde alles, was oersterk, ik danste op de bar, de gekste dingen. Ze hadden mij er graag bij als ze op stap gingen. Maar meestal ging ik wel alleen naar huis.”

In haar studententijd in Eindhoven, waar ze verpleegkunde ging studeren, vlogen er nog meer kilo's aan. „Bijna elke avond op stap, hè?”

Haar gewicht kroop naar de honderd kilo, en daarboven. Relaties duurden nooit lang. „Als je niet van jezelf houdt, ga je *pleasen*. Na een tijdje hebben ze dat door.”

Op dieet? Marieke probeerde alles: acupunctuur, brooddieet (‘soms at ik wel dertig sneden op een dag’), Montignac, Weight Watchers, commerciële afslankclubs. „Ik heb enorm gejojoed. Ik ben in mijn leven wel 350 kilo afgevallen. Ze vlogen er ook net zo hard weer aan. Diëten werken altijd maar kort.”

Met Vincent kwam op haar 32ste toch de ware liefde in haar leven. Marieke Aarts werd Marieke Kools. Ze kreeg twee kinderen. „Na die zwangerschappen heb ik het helemaal laten lopen. Ik ging naar de 130 kilo. Ik begrijp nog altijd niet waarom ik het zo ver heb laten komen.”

Het dieptepunt bereikte ze in 2005. Marieke laat foto's zien uit die tijd, in badpak. Ze wijst. „Zie je dat gezicht? Dat is geen gelukkige vrouw.”

De ommekeer kwam in 2006. „Ik leerde mijn zoontje fietsen. Toen hij de poort uitreed, richting een druk kruispunt, dacht ik: als hij nu niet stopt, kan ik niet naar hem toe rennen. Datzelfde jaar wilde ik in Toverland in een achtbaan met brommertjes. Ik had een uur in de rij gestaan. Door mijn dikke benen ging de beugel niet dicht. Ik moest terug, langs een lange rij mensen. In Plopsaland bleef een tuinstoel aan mijn kont hangen toen ik op wilde staan. Op een vol terras. Toen ik na de meivakantie weer zes kilo was aangekomen, begon ik op maandag met Sonja Bakker. Op woensdag smeed ik het boek door de keuken. Ik kón niet meer.”

Marieke wordt emotioneel als ze erover praat. Ze zocht uiteindelijk hulp en vond die bij haar eigen werkgever, het Catharina Ziekenhuis. In 24 maart 2010 onderging ze de operatie die alles veranderde. „Die dag begon mijn nieuwe leven.” Haar nieuwe maag is nu zo groot als een ei. Haar gewicht daalde van 130 naar 70 kilo. Werken doet ze sindsdien in de obesitaskliniek van het Cathrien, als verpleegkundige én ervaringsdeskundige. Als geen ander begrijpt ze de patiënten. Die zijn gemiddeld vijftig kilo te zwaar. „Tegen mij durven ze hun verhaal te doen. Ik weet hoe ze gediscrimineerd zijn. Je bent lui, je bent dom en je stinkt. Zo zien mensen je.”

Haar gewicht blijft redelijk stabiel. Ook door te sporten. Binnenkort loopt ze haar vijfde halve marathon. Haar record: 2.08. „Er zijn er miljoenen sneller maar er zijn er ook miljarden die het niet kunnen. Ik ben zó trots en ik ben nog nooit eerder zo gelukkig geweest.”

Marieke zit ook in *Dik Tevreden*, zaterdag 19.00 u, OmroepBrabant-tv.

■ Marieke Kools-Aarts.
foto Ton van de Meulenhof

Je bent lui, je bent dom en je stinkt. Zo zien mensen je